„Idealni“ Udbin agent je ološ bez uvjerenja i karaktera

2010-11-12

HRVATSKU FOKUS

tjednik za kulturo, znanost i društvena pitanja

Fwd: "Idealni" Udbin agent je ološ bez uvjerenja i karaktera

Četvrtak, 11 Studeni 2010 14:01

Viteške priče o domoljublju i izdaji – najneprepoznatljivije izdajice i najbolji glumci nalaze se samo na najvišim položajima

Prije nekog vremena, jedan mi je domoljub uputio pitanje i prijedlog da napišem članak kako prepoznati Udbine i tuđe agente u našim redovima. On je očito po nečemu uvidio da ih ja po nečemu zamalo uvijek nepogrješivo prepoznajem. Ovo pitanje je pitanje raspoznavanja duhova, kako bi rekli mistici, odnosno ovo je pitanje prepoznavanja borbe dobra i zla. Pa, moram priznati da je to kod mene stvar dugogodišnjeg iskustva: morate imati osjećaj za neposrednu smrtnu opasnost i osjetiti trenutak kada vas ona okružuje. Ponekad pomaže neposredno racionalno opažanje, a ponekad je to samurajski osjećaj, intuitivna sposobnost koja vidi u mraku nedaća i nesreća koje vas pogađaju.

Ako se u životu niste opekli onda u sve situacije ulazite bez iskustva i bez nužnog opreza: Mač ne će pogoditi onog koji oštricu osjeća u zraku, a ubit će onog za kojeg je život predivna ružičasta stvarnost. Ne kažem da me taj predosjećaj uvijek služio, ali kada sam se usredotočio nikada me nije izdao. Svijest o specijalnom ratu i nemilosrdna borba za opstanak - mogu razviti osjećaj za opasnost. Tada život postaje pakao koji treba umjeti preživjeti, ali onaj koji se bori sagledava stvari koje mnogi ne vide. U takvim slučajevima jedini problem koji pri prepoznavanju neprijatelja može nastati jest emocionalna zamagljenost, obuzetost nekim drugim osjećajem: tada se može pogriješiti.

Čuvajte se onih koji olako ulaze u neprilike

Na razumskoj ili horizontalnoj ravnini važno je prepoznavati karaktere: ljudi koji stvaraju neprilike vrlo često su aktivisti kompromitirajućih forsiranih poteza. Loš karakter nikada ne može biti dobar domoljub niti može biti pouzdana osoba. Loš karakter se prilagođava "demokratskoj većini" trenutačnih političkih snaga, nastojat će im se dodvoriti, laskat će i povlađivati, o kojoj se god instituciji radi. Takvima se otvaraju karijere i položaji u društvu: oni su uvijek i svuda podobni, obljubljeni i hvaljeni, i na

samom su društvenom vrhu, te postaju misaoni kontrolori, "duhovna policija" društvenih kretanja, jer su poslušni, bilo za mito, bilo za plaću, bilo za poziciju u društvu.

Zato je vlastima važno da uspostave nadzor nad medijima: agente će ubaciti i u oporbeni tisak, jer jedino tako mogu zaustaviti objavljivanje ključnih činjenica koje kompromitiraju počinitelje i vlast. Ponešto će izići na površinu, no ono najvažnije - nikada! Malo pametniji agent laži istini služi devedeset posto: najvažnijih deset posto će zatajiti ili proslijediti svojoj središnjici. Na taj način istina će uvijek biti izdana ili oštećena.

Za agente i visoke društvene položaje uvijek se uglavnom biraju ljudi bez kralježnice i bez vlastitog mišljenja i uvjerenja, za koje su u stvari nesposobni. Loš karakter nema čvrsto uvjerenje, već se ravna približnim uvjerenjem: to je moralni i spoznajni relativist. On nema argumenata pa uvijek slijedi vladajuće mišljenje i nastojat će ga provesti u djelo čak i onda kada svoj postupak ne može opravdati. Da bi bio plaćen, unaprijeđen ili ostao na položaju na kojem jest, ološ će se uvijek pokoriti i provoditi nerazumne naredbe. To je kriterij po kojem ćete znati da možete biti prodani: oznaka karakterne ulizice je bezuvjetna odanost nekoj lošoj ideji.

Špijuni su ljudi bez kriterija

Gdje nema kriterija, nema ni zapreka. Špijuni su, uglavnom, ljudi bez kriterija: to ih odaje. Ovo je trenutak raspoznavanja: Pružili ste plan, smjernice i dokaze, ali vaše smjernice nisu prihvaćene. Gospodin X nešto čini bez objašnjenog, argumentiranog opravdanja, nakon pruženih dokaza da se tim putem može ili ne može ići. Taj se trenutak spoznaje temelji na vlastitu znanju, iskustvu i vlastitoj inteligenciji. Također, loš karakter okružen je lošim karakterima. Izdajica je uvijek prijatelj s nekom kompromitiranom osobom, kojoj su uvijek otvorena sva vrata. Ako se ne radi o njegovoj teškoj gluposti, radi se o suradnji i izdaji…

Netko mi je ispričao slijedeću istinitu priču: za vrijeme srpske kraljevine Jugoslavije srpska obavještajna služba koristila je kao agenta likvidatora nekog Hrvata, koji je prišao četništvu. Taj je likvidirao hrvatske domoljube do oko 1941. godine. Da se iskupi nakon 1941. počeo je raditi za Ustaše pa je "kokao" četnike, orjunaše i druge izdajice. A kada su srbokomunisti 1945. preuzeli vlast opet je ubijao i cinkao Hrvate u korist Tita i Partije. Kad su mu u općini 1946. priredili test i najavili povratak Kralja vikao je; "Odlično, znao sam! Znao sam da se Kralj Petar vraća. Živela otadžbina". S time si je zapečatio udbašku karijeru, ali su smeće ostavili na miru, da i dalje živi.

U stvari, tako izgleda profil idealnog Udbinog agenta: to je ološ bez uvjerenja i karaktera, koje po potrebi ubija da bi se živjelo bez rada. Ako se ne zamjeri šefovima, on funkcionira idealno. Ološ nikada nema problema sa savješću, ali ni sa životnim standardom. Učinit će svaku gadost da, na tuđi račun, uživa život. To je problem duhovne i karakterne prostitucije i zato su prostitutke idealni agenti: uvijek će za uslugu izdaje dobiti ili novac ili neku malu privilegiju. Dovoljno za praznu dušu.

Dva hrvatska emigranta iz skupine ilegalnog oružanog otpora NDH, koja su preživjela Udbine pokušaje ubojstava, objasnili su mi da su ostali živi, jer nisu ganjali kurve, a i vjernici su: u većini slučajeva ubijeni su bili oni koji su nasjeli agenticama. (To se službeno "nikada" nije dogodilo!) Navučeni su na mjesto i vrijeme za ubojstvo. Po muškoj slabosti ni pravi se broj žrtava - ne zna. Dakle, špijunaža je karakterna prostitucija, a odaju joj se osobe pogrješnih uvjerenja i osobe bez ikakvih moralnih

uvjerenja. Rijetko kada se na suprotnoj strani nađe idealist, netko tko iz moralnih uvjerenja više ne može služiti pogrješnoj ideji, pa zato prelazi na drugu stranu.

Primjer ličkoga junaka

Idealista nitko ne plaća, on čini suprotno od kupljene duše. Čuo sam priču o ličkom narodnom heroju Luki, koji je sudjelovao u Oslobodilačkom ratu 1990.-1995. Njega nitko nije plaćao, niti je on koga pljačkao. Radio je teško kao običan radnik i seljak. Njegov je otac sudjelovao u Ličkom, Brušanskom ustanku oko 1932., te je iz uvjerenja Luka, i prije Oslobodilačkog rata, sam stupao u borbu te tražio i nalazio udbine agente i došao im glave. Kao dobrovoljac, u od četnika okupiranom Kninu, nožem je udario dva srpska oficira, koji to nisu preživjela, a u okupiranom Benkovcu iz zasjede je, običnim bajunetom, sam potukao dvanaest četnika i napunio lokalno groblje: Umro je prirodnom smrću, oko 2004., pa ga izdajice ne mogu isporučivati krvnicima. Hvala mu za sve one žive Hrvate, koje komunisti i četnici "iz objektivnih razloga" nisu mogli ubiti. Luka je bio primjer čovjeka kojeg nitko nije mogao kupiti: ideja slobode i pravde bila je vrjednija od bilo čega. Anđeli čuvari nacije katkada su sasvim nevidljivi i nepoznati - ljudi.

Zato pazite na karaktere koji vas okružuju: heroj se ne predaje i za časnu ideju ići će u smrt besplatno, s mačem u ruci (odličan primjer je kineski film "Heroj"), a za starom svinjom od devedeset godina trčat će prelijepa cura od dvadeset. To je faustovska cijena duše prodane đavlu: svinja će gledati kako da se dodvori moćnicima ovoga svijeta, prljavo zaradi i ostane živa. Cijena prepoznavanja agenata đavla je cijena stjecanja kriterija prepoznavanja dobra i zla: na ovom se svijetu Bog i đavo bore preko skupina ljudi. Upoznajte ideje i karaktere pa ćete imati više šansi da u borbi dobra i zla ne podržite pogrješne ljude i preživite. Raspitajte se o karakteru i profilu osobe i znat ćete sve i o ljudima koji osobu podržavaju. Svoj ide svome.

Imate dobre šanse za prepoznavanje neprijatelja u svojoj sredini, jer se najbolje neprepoznatljive izdajice i najbolji glumci nalaze samo na najvišim položajima. Oni su izučili hermeneutičku logiku političke filozofije nacije koju uništavaju, pa govore privlačnim jezikom i bit će birani, a ako se radi o crkvenoj masoneriji takvi će katkada napisati briljantne pravovjerne teološke rasprave i bit će hvaljeni. No, kada bude trebalo napraviti neki diplomatski potez, izabrat će onaj koji sigurno škodi bilo vjeri, bilo naciji.

U vrhunsku perfidiju nikada se ne može s lakoćom upirati prstom: ovakva je rezervirana samo za spoznaju najizobraženijih časnih intelektualaca, pa će ovi u obrani istine imati tešku muku. Ponekad će tek dugotrajna povijesna analiza prokazati izdajicu, u objavljenim knjigama. Ali pravednik nikada ne smije posustati. Ponekad je posljednja presuda u rukama Božjim…

To je, dakle, cijena viteške časti u grješnoga čovjeka, i tako se prepoznaju agenti sotone.

Emil Čić